

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 435/2024-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a zo sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ondrejom Brlášom, advokátom, Štefánikova 52, Nitra, proti postupu Okresného súdu Nitra v konaní sp. zn. 15Cpr/2/2013 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv na prácu podľa čl. 35 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v pracovnoprávnom spore.

II.

2. Sťažovateľ sa žalobou z februára 2013 na okresnom súde domáha určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru z októbra 2012 a náhrady mzdy, ktorej výšku v priebehu konania vzhľadom na plynutie času priebežne zvyšoval. Rozsudkom zo septembra 2016 bola žaloba v časti o určenie neplatnosti výpovede zamietnutá a konanie v časti o náhradu mzdy bolo zastavené, keďže zároveň prebiehalo konanie o neplatnosť skoršej výpovede žalovaného sťažovateľovi. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd uznesením z februára 2018 rozsudok okresného súdu zrušil. Okresný súd následne medzitýmym rozsudkom z júna 2018 určil, že výpoveď je neplatná, pracovný pomer sťažovateľa trvá a o náhrade mzdy sa rozhodne konečným rozsudkom. Na odvolanie žalovaného bol tento rozsudok rozsudkom krajského súdu z apríla 2019 v časti potvrdený a v časti zmenený tak, že od žalovaného nemožno spravodlivo žiadať, aby sťažovateľa ďalej zamestnával. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali obe strany v júli 2019 dovolania, ktoré boli najvyššiemu súdu predložené v júni 2020.

3. Nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 471/2021-37 z 27. januára 2022 bolo vyslovené, že postupom okresného súdu v spore sťažovateľa bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Okresnému súdu bolo prikázané konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi bolo priznané finančné zadosťučinenie 2 500 eur.

4. Po tomto náleze okresný súd rozsudkom z 28. novembra 2022 sťažovateľovi, ktorý sa po pripustení poslednej zmeny žaloby domáhal náhrady mzdy 106 406,08 eur, priznal náhradu mzdy 6 745,03 eur a vo zvyšku jeho žalobu zamietol. Následne však najvyšší súd uznesením z 31. januára 2023 zrušil rozsudok krajského súdu z apríla 2019 o neplatnosti výpovede, keď dospel k záveru, že krajský súd rozsudok okresného zmenil bez doplnenia dokazovania na pojednávaní, čím sťažovateľovi odňal procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces. Tomu nasledovalo uznesenie krajského súdu z 9. apríla 2024, ktorým boli zrušené oba predchádzajúce rozsudky okresného súdu z júna 2018 a 28. novembra 2022. Prvý rozsudok okresného súdu krajský súd zrušil z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia a druhý o náhrade mzdy z dôvodu jeho súvisu s prvým rozsudkom o neplatnosti výpovede.

III.

5. Sťažovateľ, opakujúc argumentáciu z predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, zdôrazňuje význam rozhodnutia o náhrade mzdy a to, že o tomto jeho nároku nie je ani po 11 rokoch od začatia konania rozhodnuté. Zdôrazňuje, že ani po predchádzajúcom náleze ústavného súdu okresný súd právoplatne nerozhodol o náhrade mzdy. Je toho názoru, že k porušeniu jeho ústavných práv došlo i tým, že krajský súd po druhýkrát v rozpore s § 390 Civilného sporového poriadku zrušil rozhodnutie okresného súdu. Okrem toho nepriznanie náhrady mzdy predstavuje existenčný problém, keďže počas celej doby trvania sporu bol evidovaný ako nezamestnaný a až v marci 2024 mu bol priznaný predčasný starobný dôchodok.

IV.

6. Namietané porušenie základných práv na prácu podľa čl. 35 ods. 3 ústavy a súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľ bližšie nezdôvodňuje žiadnou právnou argumentáciu, z ktorej by bolo možné vyvodiť porušenie týchto základných práv. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavná sťažnosť musí obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu základných práv. Ústavná sťažnosť obsahuje podrobný opis postupov všeobecných súdov v spore sťažovateľa, no bez akejkoľvek argumentácie, z ktorej by bolo zrejmé, že tým došlo k porušeniu nielen ústavných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a prejednanie záležitosti v primeranej lehote, ale aj základných práv na prácu a súdnu ochranu. Ústavná sťažnosť tak z dôvodu porušenia týchto základných práv nemá náležitosti ustanovené zákonom, konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu základných práv, tak, ako to ustanovuje § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Preto bola ústavná sťažnosť pre porušenie základných práv na prácu a súdnu ochranu pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

7. V rozsahu proti postupu okresného súdu v období do nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 471/2021-37 z 27. januára 2022 je ústavná sťažnosť podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde neprípustná, keďže sa týka porušenia ústavných práv sťažovateľa postupom okresného súdu, ktorý bol predmetom posúdenia ústavného súdu v tomto skoršom náleze. Ústavná sťažnosť sťažovateľa sa tak týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol. Preto bola ústavná sťažnosť v rozsahu proti postupu okresného súdu do 27. januára 2024 podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

8. V rozsahu proti postupu okresného súdu v období po náleze ústavného súdu č. k. III. ÚS 471/2021-37 z 27. januára 2022 je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Okresný súd po tomto náleze vo veci sťažovateľa rozhodol po desiatich mesiacoch rozsudkom z 28. novembra 2022. Hoci bol tento rozsudok následne zrušený uznesením krajského súdu z 9. apríla 2024, nie je dôvod na to, aby táto skutočnosť bola pričítaná okresnému súdu. Okresný súd o nároku sťažovateľa rozhodol v čase, keď bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti výpovede a o tom, že od žalovaného nemožno spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie sťažovateľa. K zmene tohto právoplatne rozhodnutého vzťahu došlo bez pričinenia okresného súdu potom, ako najvyšší súd 31. januára 2023 po viac ako dvoch rokoch na dovolanie sťažovateľa zrušil rozsudok krajského súdu z dôvodu jeho procesného pochybenia.

9. Okrem toho je celkom nepresvedčivá argumentácia krajského súdu, ktorý svojím uznesením z 9. apríla 2024 zrušil nielen rozsudok okresného súdu z 28. novembra 2022, ale na druhýkrát aj jeho rozsudok, ktorý sa týkal neplatnosti skončenia pracovného pomeru z júna 2018, hoci predtým tento rozsudok v časti potvrdil a v časti zmenil. Krajský súd tak pristúpil k zrušeniu rozsudku okresného súdu, hoci skôr bol schopný o odvolaní proti tomuto rozsudku rozhodnúť tak, že v čiastkovej otázke neplatnosti výpovede a povinnosti ďalšieho zamestnávania sťažovateľa rozhodol konečným vecným rozhodnutím. Príčinu toho, že v súčasnosti vo veci sťažovateľa nie je právoplatne rozhodnuté, tak nemožno identifikovať v postupe okresného súdu, ktorý o žalobe sťažovateľa vecne rozhodol po desiatich mesiacoch od posledného nálezu ústavného súdu. Tento stav je spôsobený tým, že najvyšší súd o dovolaní sťažovateľa rozhodol po viac ako dvoch rokoch od jeho predloženia a že krajský súd rozsudok okresného súdu ešte z júna 2018 zrušil až rozhodnutím z apríla 2024, hoci skôr bol schopný tento rozsudok v časti potvrdiť a v časti zmeniť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2024

Robert Šorl
predseda senátu